

Cô bé thích đùa

Quỳnh Dao

Chương 1

Mưa, những cơn mưa tháng bảy vẫn thường chợt đến, chợt đi như vậy. Con hẻm nhà Thanh Thảo đã lĩnh bình nước. Đôi guốc gỗ không còn làm sao cao hơn mực nước hiện giờ. Thanh Thảo vén cho hai ống quần cao lên một chút rồi bước từng bước dọ dẫm. Bỗng từ phía trong có tiếng ai la ó lên:

- Vô vô!

Thanh Thảo chưa ngẩng lên để xem chuyện gì thì cũng là lúc một tia nước bắn lên người ướt dẫm. cô bé đứng chết trân, bặm môi, đôi mắt hoe đỏ.

- Xin lỗi, xin lỗi!

Người lạ lom khom phũ nước trên tà áo dài trắng tinh của Thanh Thảo. Cô bé giờ cao chiếc guốc gỗ giậm xuống nước một cái thịch.

- Ái cha!

Người lạ đưa hai tay bụm lấy mặt, quệt lia lia. Thanh Thảo cười khúc khích:

- Đáng đời.

Người lạ trề môi:

- Con gái gì dữ như chằn.

Thanh Thảo háy lại:

- Hừ, hiền để mấy người ăn hiếp à?

- Người ta xin lỗi rồi chứ bộ.

- Xin lỗi là xong sao?

- Vậy cô bé muốn gì?

Thanh Thảo sững sờ:

- Ê, đó kêu đây bằng gì đó?

- Cô bé!

Thanh Thảo phùng má:

- Hồng dám bé đâu "em trai".

Người lạ lắc đầu:

- Chịu thua cô luôn, bây giờ mình huề nha?

Thanh Thảo giậm chân, nước cứ bắn tung tóe:

- Hồng huê!
- Chứ cô muốn gì?
- Đó phải đưa đây về đến nhà.

Người lạ gái đầu:

- Yêu cầu gì lạ vậy? nằm mơ cũng không dám thấy.

Thanh Thảo hỏi:

- Nhanh lên, đem xe lại đây.
- Hồng sợ té xuống nước à?

Thanh Thảo chỉ vào mặt anh ta:

- Hãy lấy chuyện lúc này làm gương, hễ đây mà có chuyện gì thì đó cũng vậy thôi.

Anh ta đem xe lại cho Thanh Thảo leo lên. Anh ta định đèo cô bé qua cái ải này nhưng cô bé đã đâm vào vai anh:

- Không được chỡ, phải dẫn bộ cơ.

Anh ta nhăn nhó đến khổ sở rồi để y quần dài áo rộng, đẩy xe đưa Thanh Thảo về nhà. Hai ông quần ướt lếch phếch đến tội nghiệp. Thanh Thảo cười khúc khích ra chiều đắc ý lắm.

Thanh Thảo nhảy xuống đất cười khi khi:

- Bây giờ thì huê rồi, cảm ơn nha!

Cô bé mở cửa rào đi thẳng vào nhà, anh ta chỉ kịp nhìn thấy mái tóc dài đen nhánh.

Thanh Thảo vừa bước vào nhà đã nghe Minh Hiếu nói:

- À, hôm nay có cả chàng đưa về tận nhà, bánh ghê ha!

Thanh Thảo bĩu môi:

- Chàng? Nghe nổi da gà. Em phạt hấn thì có.

Minh Hiếu bẹo má em gái:

- Một hình phạt mà bất cứ chàng trai nào cũng muốn làm.

Thanh Thảo tròn xoe mắt:

- Anh nói vậy là ý gì chứ?

Hiếu cười:

- Được người đẹp biểu đưa về nhà, theo em người ta có từ chối không?
-

Thanh Thảo xĩ vào trág Hiếu:

- Đầu óc anh đen tối quá, hấn chạy xe làm nước văng ướt áo quần em, em phạt hấn thôi mà.

- Nè, chuyện nhõ đầu cần em phạt nặng vậy?

Thanh Thảo nguýt anh:

- Thì anh nói, hình phạt đó ai cũng thích làm mà.

- Vậy cũng phải, thế nào hấn cũng tìm đến đây trã hận.

Thanh Thảo há hóc mồm:

- Trã hận? Anh nói gì nghe thấy ghê vậy?

Hiếu gật đầu:

- Để rồi xem.

Hiếu bỏ ra nhà sau để lại cho cô bé nỗi lo âu, phập phồng. Minh vừa gặp phải tay côn đồ nào rồi ư? Nếu hấn trã thù ta thì sao đây. Eo ơi, khũng khiếp quá.

Chương 2

Thanh Thảo cứ mang nặng nỗi ám ảnh trong lòng. Từ nhà đến trường đoạn đường cũng khá xa lại phải đi bộ nữa. Thanh Thảo đi vài bước lại nhìn chung quanh, trái tim cứ đập liên hồi, chắc cái mặt mình xanh lắm.

Đang căng thẳng bởi những hình ảnh ghê rợn ở trong phim xã hội đen, bỗng ai đó đập lên vai cô. Cô hoảng hốt la ré lên:

- A!

Đến chừng nhận ra là Mỹ Hạnh, Thanh Thảo mới hoàn hồn:

- Con quý, làm ta hết hồn hà.

Mỹ Hạnh cười:

- Bỏ làm gì như người mất hồn vậy, mình kêu muốn khan cổ cũng không nghe.

Thanh Thảo cười khòa lấp.

- Đâu có. Mình đang ôn bài mà.

- Siêng học ghê há.

- Ừm!

Có Mỹ Hạnh bên cạnh Thanh Thảo đỡ lo. Cô bé tiếc là hôm đó mình không nhìn kỹ mặt anh ta, nên bây giờ thấy ai trái tim cô cũng thót lại.

- Thanh Thảo nè!

Thảo giật mình:

- Gì?

- Sáng ăn gì chưa?

Thảo đứng lại:

- Để ta nhớ coi.

Mỹ Hạnh cười rũ rượi:

- Trời ơi, con quý, ăn chưa mà cũng không nhớ, coi bộ cái đầu mi có vấn đề rồi.

Thanh Thảo nổi cáu:

- Vậy cũng cười, bình thường thôi mà. Ta còn nhớ mi nợ ta một cữ búng riêu mà, cái đầu ta có vấn đề gì không?

- Vậy thì không rồi.

- Để yên cho ta suy nghĩ coi. Tại gì hồi sáng anh Hai có để dành cho ta một ổ bánh mì với hai quã trứng ốp la. Hồng biết ta đã ăn rồi chưa.

Nghĩ ngợi một lúc Thanh Thảo nói:

- Mà thôi, chắc là chưa rồi, vì vậy bụng của ta đang kêu ột ột trong đó.

Mỹ Hạnh phì cười:

- Vậy sẵn đây ta trả cho mi cử bún riêu luôn.

- Ừm!

Thanh Thảo dõm bước tính rẽ lối theo Mỹ Hạnh đến quán bún riêu thì cô bắt gặp một người con trai đang nhìn cô chăm chăm. Bất giác Thanh Thảo nổi gay óc, cô thay đổi ý kiến.

- Hạnh ơi, hôm khác đi, ta hồng muốn ăn bún riêu.

Hạnh vô tư:

- Hồng ăn bún riêu thì ăn món khác, làm gì thay đổi ý kiến nhanh vậy?

- Ta hồng nhớ còn mấy bài toán chưa làm.

- Ra chơi giữa giờ, làm đâu có muộn.

- Ta muốn làm ngay bây giờ hà.

Thấy Thanh Thảo đột ngột thay đổi, lúc nói chuyện lại nhìn về một phía. Mỹ Hạnh nhìn theo hướng ấy rồi la lên:

- Ê, mi dị ứng với anh chàng đó phải không?

Thanh Thảo thấp giọng:

- Bộ mi quen hả?

- Nhờ gây lộn mới quen.

Thanh Thảo tròn mắt:

- Gây lộn?

Mỹ Hạnh cười hít hít:

- Ừm, tức cười lắm. Cái hôm mà mi bệnh nghĩ học đó, ta ra xe cóc ỏi của chị Tư ăn. Đang ăn tự dưng ta có cảm giác như bị nhìn trộm nên ta liền tìm thủ phạm. Thấy anh ta cứ nhìn ta hoài dù ta đã liếc háy, thậm chí đưa nắm đấm lên ta sẵn tới gây sự. Sau một lúc đấu võ mồm, ta mới được chị Tư kéo lại gần mà thủ thi:

- Trời ơi, anh ta bị lé đó. Ta võ lẽ bèn đến xin lỗi, anh ấy cũng hiền không nói năng ta một lời nào.

Thanh Thảo bụm miệng cười rung bờ vai, mặt mày đỏ lựng. Vậy mà nãy giờ mình cứ tưởng hần...

- Đi ăn bún Hạnh ơi!

Hạnh tròn tròn hai mắt:

- Sao kỳ vậy, thay đổi nhanh còn hơn chong chóng.

- Hồi này đói ít ít, giờ đói nhiều, đi ăn thôi.

Hạnh liếc Thanh Thảo:

- Đúng là sáu tháng nắng, sáu tháng mưa.

Hai cô bé kéo nhau đến quán bún riêu. Thanh Thảo hít hít mũi:

- Cha, cái bao tử nó đang biểu tình.

Trước khi ăn, Thanh Thảo liếc mắt một vòng, bắt chợt hai má cô đỏ bừng, Thật là oan gia, lúc này thì gặp người lè giờ thì Thanh Thảo cứ tưởng là hấn. Thanh Thảo dùng đũa đảo tô bún hoài mà chưa ăn được miếng nào

- Thanh Thảo, sao không ăn đi.

Thảo liếc mắt về phía người lạ, hấn cũng đang nhìn cô, hình như còn nháy mắt với cô nữa. Cô bé rất sợ nhưng cô tự nhủ thầm:

- Sau mình cứ hình như không vậy. Nếu hình như thì đâu chắc ăn.

Mỹ Hạnh tròn mắt:

- Mi lăm nhăm gì vậy Thảo?

Thảo chối bay:

- Đâu có.

Nghĩ là mình nhìn lăm, nên cô bé cầm cúi ăn. Không biết hôm nay có bị chơi trác hay sao mà tô của cô quá nhiều ớt nên cay muốn xé miệng.

Thanh Thảo uống hết ấm trà mà vẫn còn thấy môi mình rát bỏng. Nước mắt chực rơi. Mỹ Hạnh lấy làm lạ.

- Bữa nay mi làm gì vậy Thảo?

- Đâu có.

- Lúng ta, lúng túng. Có gì nói đi đừng để mãi trong lòng.

Thanh Thảo chồm qua nói nhỏ vào tai Hạnh:

- Cay quá bà ơi!

Hạnh cười ngất:

- Ăn gì mê mê, đến cả ớt mà không thấy, trách ai đây.

Trả tiền xong, Thanh Thảo đứng lên hồng hỉu mắc mớ gì cô lại nhìn sang bàn ấy. Người lạ đưa tay lên mũi làm dấu hiệu chọc quê cô. Thanh Thảo tức anh ách, đây là quán xá chứ nếu ở ngoài thì không yên đâu.

Tự dưng tiền nhỏ Hạnh đang cầm bỗng rớt xuống. Thấy có cơ hội Thanh Thảo bèn nói:

- Để ta lượm cho.

Cô cúi xuống nhặt tiền, sẵn đôi guốc gỗ cô giẫm mạnh lên chân hấn. Hấn hét to:

- Ui da!

Cả quán ăn xôn xao, ai cũng nhìn hấn tò mò làm hấn quê một cục. Thanh Thảo đứng lên thản nhiên bước ra khỏi quán. Mỹ Hạnh khều vai Thảo:

- Ê, hồi nãy làm gì anh chàng đó la lớn dữ vậy?

Thanh Thảo hả hê:

- Chắc là bị kiến cắn.

- Cắn lúc nào hổng cắn lại nè lúc mi lượm tiền. Ta sợ hấn kiếm chuyện với mi cơ.

- Hấn mà dám kiếm chuyện với ta. Còn Khuya!

- Mi chủ quan quá.

Thanh Thảo cười hít hít rồi đi nhanh vào lớp. Một phen hú vía, nếu tình trạng này cứ xảy ra hoài e mình giảm cân.

Chương 3

Buổi chiều, Thanh Thảo xách quyển tập phay phui đến nhà Hạnh. Lát cô bé hôm nay có giờ học thêm nên cô đến rủ nhỏ Hạnh cùng đi.

- Hạnh ơi, Hạnh à!

Kêu hai ba tiếng vẫn không có nhỏ Hạnh lên tiếng, Thảo hét ầm ỹ:

- Hạnh ơi, Hạnh ới ời!

Nhà kế bên có một người bước ra nhìn nhón nhác:

- Ai mà kêu réo om sòm vậy cà.

Thảo bùm miệng ngồi thụp xuống, đợi người ta vào nhà cô lại kêu to:

- Hạnh ơi, quĩ sứ ời!

- Cô bé tìm ai vậy?

Thảo mãi la to nên không hay ai đó đến gần bên mình. Cô cúi thấp đầu:

- Em tìm nhỏ Hạnh.

- Để tôi gọi dùm cho.

Thảo không dám nhìn lên cũng không dám la to nữa. Cô chỉ thấy hình như người đó đi vào nhà bên cạnh.

Mỹ Hạnh chạy ra:

- Thanh Thảo, đến lâu chưa?

Thảo ngửa mắt, lắc đầu:

- Trời ơi, viêm họng rồi.

Hạnh cười khúc khích lôi tay Thảo vào nhà:

- Đừng giận, vào nhà chút đi.

- Mi làm gì vậy?

- Xuống đây rồi biết.

Hạnh kéo Thảo xuống bếp, chỉ vào cái nồi còn bốc khói.

- Cocktail đó.

Hạnh nhanh nhẹn lấy ly làm hai ly cocktail thơm ngon, hấp dẫn ghê. Thảo quên ngay chuyện Hạnh để cho mình kêu khàn cổ, khen lấy khen để:

- Chà, ngon quá!

Hạnh ngồi cạnh Thảo:

- Còn giận mình không?

- Xì, hơi đâu mà giận người dung.

Như chợt nhớ điều gì, Hạnh đứng lên làm thêm một ly nữa. Thảo ngạc nhiên:

- Mi chưa ăn hết còn làm thêm chi vậy?

Hạnh cười:

- Làm cho anh Minh.

Thảo đứng lên:

- Anh Minh nào vậy?

- Thì người mi gặp ngoài cửa đó nếu không nhờ anh ta, có lẽ mi còn khổ sở dài dài.

Thảo lườm bạn:

- Ta có biết anh ta mặt tròn mặt méo đâu, mi khéo nói.

Hạnh cười:

- Chưa biết càng hay để ta kêu ănh qua đây cho mi biết mặt luôn nhà.

- Ê, không cần đâu.

- Mi không cần nhưng ta cần

Vậy là Hạnh biến nhanh, một lát sau Thảo đã nghe nhõ nói chuyện tíu tít, cô vội quay người đi.

- Anh Minh, nhỏ Thanh Thảo, bạn em đó.

Thảo miễn cưỡng quay lại cười xã giao không ngờ Minh kêu lên:

- Thì ra là cô bé.

Nghe anh ta kêu lên thẳng thốt, Thảo quay lại. Bốn mắt giao nhau, Thảo bối rối:

- Là anh à?

Hạnh ngơ ngác:

- Hai người quen nhau rồi hả?

Thảo lúng túng:

- Đâu có, mới gặp hồi nãy mà.

- Anh Minh, có đúng vậy không?

Minh cười:

- Hình như là vậy.

Hạnh kêu lên:

- Cái gì mà hình như.

Minh đáp:

- Bạn em giống cô gái anh gặp lần đó.

Hạnh reo lên:

- Bà chằn anh gặp bữa trời mưa đó hả?

Minh gạt đầu, anh lén nhìn Thảo, anh thấy rõ nét sượng sùng trên khuôn mặt cô bé.

Hạnh nói tiếp:

- Anh Minh ơi, bà chằn đó so với nhỏ Thảo chắc cũng không hơn không kém đâu.

Thảo lườm bạn:

- Không ngờ mi có lối giới thiệu bạn bè độc đáo như vậy.

Hạnh cười:

- Thôi đừng vờ nữa, thà cho anh Minh biết sớm còn hơn sau này lộ ra anh ấy sẽ bảo tao là người nói dối.

Minh cười:

- Tính ngì.ch là tính vui nhộn của tuổi trẻ, anh thích như vậy.

Hạnh lắc đầu:

- Anh sẽ phải hối hận vì sở thích đó. Cầm anh sao này tìm em than phiền đó.

- Theo anh nhận xét, Thảo rất hiền.

Thảo hất cao mặt:

- Anh không nên nhận xét bề ngoài. Hiền hay không Thảo nghĩ anh hiểu rõ hơn ai hết mà.

Mỹ Hạnh reo lên:

- A, bộ anh Minh biết coi tướng hã anh Minh, xem tướng em xem có hiền không vậy?

Minh liếc nhìn Thảo trách móc, Thảo tủm tỉm cười:

- Tướng em khỏi xem cũng biết bị hãm tài rồi.

Hạnh giãy nảy:

- Anh nói gì kỳ vậy?

- Em bị bạn bè ém tài đó.

Hạnh chợt nhìn Thảo:

- Chẳng lẽ nhỏ Thảo là khắc tinh của em sao?

Thanh Thảo la lên:

- Nè, đừng tin, bói ra ma đó mà.

Trả đũa Thảo xong, Minh cười:

- Nhưng không sao, dù gì người này cũng tốt.

Thảo muốn sớm chấm dứt câu chuyện, cô nhắc khéo:

- Minh còn phải đến lớp nữa, đi nhanh đi Hạnh.

Hạnh luống cuống:

- Ừ, chờ ta lấy tập cái đã.

Thảo liếc Minh:

- Không ngờ anh có tâm địa xấu xa như vậy. Định tìm cách chia rẽ bạn bè người ta à?

Minh thần nhiên:

- Vậy anh có là nhà tướng số đâu mà bé gái anh vô thế cụt.

- Ai biểu anh nói Thao hiền.

- Người ta nói tốt cho còn không cảm ơn mà còn bắt lỗi.

- Thảo không muốn anh nói một đằng nhưng lại nghĩ một nẻo.

- Nhưng theo anh nhận định, Thảo hiền thật mà.

- Vậy bà chằn nào anh kể cho nhỏ Hạnh nghe?

Minh nhúng vai:

- Bà chằn đó, anh quên từ lâu rồi.

- Đúng là lười không xương trăm đường lắc léo.

- Cô bé có ngoại lệ không?

Thảo bĩu môi:

- Xí, không thèm nói chuyện với anh nữa, cái gì nói cũng trôi.

Mỹ Hạnh trở lại:

- Minh đi thôi Thảo.

- Ừm!

Hai cô bé đi ra cửa, Hạnh đưa chìa khóa cho Minh:

- Anh Minh, anh giữ giùm em chìa khóa, nếu mẹ em có về nhớ đưa lại giùm.

Minh chưa kịp phản ứng, Thảo đã nói:

- Sao bồ dễ tin người quá vậy?

- Anh Minh là hàng xóm lâu năm, mình rành anh ấy lắm, vả lại nhà mình đâu có gì sợ mất.

- Có chứ!

- Mi thấy có gì giá trị đâu?

Thảo liếc mắt nhìn Minh. Minh như chờ đợi:

- Anh Minh, nhà nhỏ Hạnh hình như còn ba cái ly chưa rửa.

Minh cười:

- Yên tâm đi hai cô bé, anh sẽ thanh toán nhanh thôi mà.

Hạnh cười:

- Em cảm ơn anh nha!

Hai cô sánh vai bước đi bỏ lại Minh đang lắc đầu nhè nhẹ Thao hỏi Hạnh:

- Anh Minh coi bộ hiền hả Hạnh?

- Với ai thì Hạnh không rõ, nhưng với Hạnh, anh ấy tốt lắm. Lúc nào cũng nuông chiều.

- Anh ấy hông có em gái hả?

- Có.

- Có sao còn cưng chiều mi chứ?

- Vì em anh ấy chết rồi.

Thảo sững sờ:

- Chết rồi?

- Ừm, chết vì bệnh đó. vì vậy anh ấy rất thích có em gái dù là em nuôi.

Thảo trầm ngâm nghĩ ngợi, cô nghĩ có lẽ mình không nên chọc tức anh ta, người có tâm sự không mấy vui vẻ.

Cả lớp đã tập trung nhưng thiếu Hạnh và Thảo bỗng thấy hai cô Tuyết Nhung đã nói:

- Tưởng đâu hai bạn cúp cua rồi chứ.

Thảo kẻ mặt mình sát mặt Tuyết Nhung:

- Hình như mắt bạn tăng độ rồi, nhìn kỹ xem tụi này đâu phải là người thích "Cúp Cua" đâu.

Hạnh kéo Thảo ra:

- Thảo, bỏ đi.

Thảo lắc đầu:

- Ỡ làm lớp trưởng rồi lên mặt hả?

Tuyết Nhung lăm lét:

- Mình chỉ đùa thôi mà.

Thảo định quay lại nhưng Hạnh đã lên tiếng:

- Thảo cũng chỉ đùa thôi, Nhung đừng giận bạn nhe.

- Ừm!

Hạnh kéo Thảo về một phía:

- Làm gì nổi cái đầu dũ vậy?

- Đi mệt, vô nghe nói một câu phát dị ứng.

- Chỉ tại mi có thành kiến với nhỏ ấy thôi.

- Cái mặt lúc nào cũng căng căng, đeo kính xệ xuống như nhà triết học không bằng.

Hạnh phì cười:

- Nói xàm không hà, mắt kém phải đeo kính chứ.

- Theo ta chỉ tại nhỏ vờ làm ra đáng thôi.

- Vậy mi cũng mua một cái đeo đi, nói hoài.

Thảo không nói nữa cả lớp bắt đầu vào học.

oOo

Học bài xong, Thảo ngồi bưng cằm nhìn ra ngoài. Giàn hoa nhỏ với chùm bông hồng li ti thật dễ thương leo kín vào. Thảo cố tìm trong đám lá xanh mượt đó đôi mắt của Minh. Từ hôm gặp Minh ở nhà Hạnh, lại nghe Hạnh kể về anh tự dưng Thảo thấy nhớ vu vơ.

- Thảo ơi!

- Dạ!

Hiếu cười:

- Chà, em gái anh tự dưng lễ phép đột xuất à nha!

- Tại anh kêu lớn quá làm em giật mình.

Hiếu chỉ ngón tay vào mànng tang ra chiều suy nghĩ:

- Thường thường con người ta hay giật mình lúc nào vậy cà?

- Anh định đoán non, đoán già gì đây?

-
- A, thì ra em có chuyện. Vui hay buồn kể anh nghe với.
 - Không vui, không buồn.

Hiếu há. giọng:

- Có phải hấn đã tìm em trả hận.
- Xí! em tìm tới hấn thì có.

Hiếu tròn mắt:

- Em tìm hấn?

Thảo đỏ mặt:

- Nè, tình cờ thôi, đừng hiểu sai vấn đề đó.

Hiếu bật cười:

- Tình cờ càng hay.
- Hay ở chỗ nào?
- Hay ở chỗ nhớ lâu quên đó.
- Cái anh này. Tìm em chỉ để nói ba cái chuyện vớ vẩn ấy à.

Thảo theo chân Hiếu ra ngoài. Cô bé ngồi bỏ gối dưới thềm nhà:

- Chuyện vậy mà em cho là vớ vẩn, theo em chuyện gì mới lớn?

Thảo nghiêng đầu nhìn anh:

- Chuyện bao giờ anh cưới vợ mới lớn chứ.

Hiếu xỉ vào trán cô:

- Ai thèm anh hai của bé mà cưới với hỏi.
- Chỉ tại anh nghiêm khắc quá. Mới bấy nhiêu tuổi đã như ông già, cái gì cũng cần thận.
- Làm rồi bé ơi, anh nghiêm khắc với bé thôi.
- Thì ra là vậy, từ nay em không cần phải sợ anh.
- Anh có biểu em sợ anh đâu, anh chỉ cần em nghe lời anh thôi.

Thảo biểu môi:

- Nghe lời anh, hông dám đâu. Tin anh nên em đã sống một thời gian trong trạng thái lo âu, sợ hãi.
- Có chuyện nghiêm trọng vậy sao?
- Còn phải hoang mang, mỗi lần đi học hễ ai nhìn em, em đều sợ hấn trả hận.

Hiếu phì cười:

- Ngốc ơi, là ngốc. Nếu người ta có muốn trả hận, dù em có cảnh giác cũng không xong. Em gặp hấn tình cờ ở đâu?

- Anh ấy tên Minh, nhà sát vách nhà Mỹ Hạnh.
- Đúng là hữu duyên thiên lý năng tương ngộ.
- Tương ngộ hay tương hột vậy? Theo em nó thành ốc trâu hết rồi.
- Em lại cãi với hấn à?
- Bộ anh tưởng anh ấy dễ cãi lắm hay sao.
- Vậy em có đổi thù rồi.
- Tiếc là em không có hứng thú đùa với anh ấy nữa.
- Đến lúc em cảm thấy nhàm chán rồi à?
- Không phải, em chỉ sợ anh ấy buồn.
- Xem ra em lo lắng cho người ta thái quá.
- Anh nghĩ sai rồi. Em sợ là em sẽ khơi lại nỗi đau của anh ấy thôi.

Hiếu nhăn mặt:

- Em nói vòng vo làm anh càng nghĩ càng đau đầu.
- Chuyện là vậy, anh ấy có cô em gái đã chết vì bệnh. Em sợ em cứ đùa trước mặt anh ấy hoài sợ anh buồn vì nhớ em gái mình.
- Nhớ là một lẽ, nhưng cần những nụ cười lấp vào nỗi đau thì hay hơn. Anh thấy em đang làm công tác xã hội một cách tình nguyện rồi.

Thảo đâm chiêu:

- Liệu anh ấy có nguôi ngoai không?
- Anh tin là Minh sẽ nguôi ngoai và thích cô em nuôi lý lắc này nữa là khác.
- Có phải anh muốn tống khứ em.
- Đâu có, anh đâu đại dột để cô em gái ngoan của mình lo lắng cho người khác chứ.

- Định nhờ vả gì đây?
- Sao em đoán như vậy?
- Nếu không nhờ, anh đâu có khen em nức nở, đúng không?

Hiếu cười khi khi:

- Em thông minh ghê.
 - Nhưng em không chịu làm cô gái thông minh để cho anh sai vặt đâu.
 - Anh năn nỉ bé mà.
-

- Chuyện gì?

- Ủi giùm anh bộ đồ.

- Anh đi đám cưới hả?

- Đâu có, dự sinh nhật con gái giám đốc.

- Bảnh ta. Có ý đồ gì không mà coi bộ anh diện dữ vậy. Làm con gái giám đốc chắc hách lắm hở anh?

- Thủy Ngân rất dễ thương.

Thảo cười tủm tỉm:

- Nghe nói cũng đủ biết anh mệt người ta rồi. Nhớ giới thiệu cho em biết mặt với nhà.

- Dĩ nhiên, không mất phần em đâu.

Thảo sắp đặt một kế phá anh hai, cô vờ vui vẻ nhận lời ủi đồ và mua quà cho Hiếu. Hiếu tin ờ em gái, anh chỉ có việc ngồi chờ trời tối.

Mới sụp tối Hiếu đã nôn nao chuẩn bị, Thảo nũng nịu:

- Anh hai, cho em theo với.

- Trời đất, trẻ con mà đòi theo anh làm gì.

Thảo phụng phịu:

- Người ta lớn rồi chứ bộ. Em sẽ đem theo máy ảnh để chụp hình anh với chị Ngân.

- Ừ, cái khoản này thì được, nhưng nhớ lảng vảng ở ngoài đừng theo anh tò tò khó coi lắm.

- O. K.

Thảo chạy nhanh vô phòng chọn đồ, cô mặc chiếc áo trắng cô lọ với chiếc váy màu mặng cụt trong dễ thương làm sao. Mái tóc thắt thành hai bím thả trước ngực. Bây giờ cô mới biết nghe lời nhỏ Hạnh để tóc dài cũng lắm cái hay.

- Thảo ơi, rồi chưa?

- Tới liền.

Hiếu đèo Thảo đến nhà Thủy Ngân. Cô bé hí hửng đi cạnh anh mình. Một nhóm con gái đổ xô ra, Hiếu nói nhỏ:

- Các cô này thích anh lắm, em thích ai thì cứ chọn cho mình một chị dâu.

Thảo hiểu tâm trạng anh Hai, cô bé nín tay Hiếu không phải vì bối rối mà vì cô muốn thân mật hơn.

- Anh Hiếu, đến rồi à?

Các cô dừng lại khi thấy cạnh Hiếu là một cô gái trẻ đẹp. Thảo nhanh nhẩu:

- Em là bạn gái anh Hiếu, các chị là ai?

Mấy cô lùi lại, ngập ngừng:

- À, bạn bè bình thường thôi.

Thảo thấy rõ mấy đôi mắt trách hờn hướng về phía Hiếu. Cô thản nhiên bước tiếp, Hiếu xỉ vào trán cô:

- Em cũng được việc lắm.

Thảo cười:

- Anh mà hồng cho em đi là sai lầm lớn.

- Để coi em làm được gì?

Bên trong một cô gái đang đi ra, Hiếu khiêu em gái:

- Thủy Ngân đó Thảo!

Thảo vụt chạy đến bên Ngân:

- Chị Ngân, chị xinh quá, anh hai em nhắc chị luôn.

- Anh hai em là ai?

Thảo chỉ vào Hiếu. Hiếu lịch sự trao món quà cho Ngân:

- Chúc Ngân sinh nhật vui vẻ.

Thảo đã nhanh tay bấm máy ghi lại hình ảnh đẹp. Thủy Ngân đỏ mặt, thẹn thùng:

- Anh Hiếu, em gái anh à?

- Nó là Thanh Thảo, còn là học sinh.

Thảo chạy đến:

- Em không có quà, chỉ chúc chị sinh nhật như ý.

Thủy Ngân mời hai anh em Hiếu vào trong, Hiếu ra hiệu, Thảo hiểu ý lần ra ngoài.

Có lẽ bữa tiệc đã khai mạc, cô bé ước tính khoảng mười lăm phút thì có người đi vào. Thảo đang lúng túng chưa biết giải thích sao nếu người đó hỏi vì sao cô lại ở đây thì bất thần cô nghe:

- Thủy Ngân, có lẽ em chờ anh lâu rồi phải không?

Biết vì tối nên anh ta làm mình với chị Ngân. Thảo cười thầm, cô bé khẽ gật đầu:

- Anh đi công tác về muộn, mình vào đi em.

Thảo vẫn đứng im, cô lại nghe:

- Em giận anh phải không? Cho anh xin lỗi. Nếu em không đáp anh hôn đại à nha!

Thảo hoảng quá la lên:

- Ý, đừng hôn.

Người con trai lùi lại:

- Cô là ai?

Thảo cười khúc khích:

- Là Thủy Ngân của anh nè.

- Cô dám đùa à?

- Vậy này giờ anh bắt tôi đóng vai người yêu anh, tôi chưa nói giận kia mà.

- Nhưng cô là ai sao lại có mặt ở đây?

- Còn anh là ai vậy?

- Tôi là bạn Thủy Ngân

- Bạn gì? Có mặt thiết không?

- Cô hỏi chi vậy?

- Cho biết vậy mà, nếu bạn mặt thiết thì sao đến trễ dữ vậy?

- Tôi bận đi công tác xa.

- Chị Ngân đã có người thay thế anh rồi.

- Ai?

- Anh Hiếu!

- Minh Hiếu!

- Anh biết anh ấy à?

- Sao lại không, Hiếu và tôi là bạn học của Thủy Ngân mà. Không ngờ Hiếu lại.

- Ê, Stop đi, tôi là em gái anh ấy đó. Nói xấu anh Hai tôi là không có nhịn đâu.

- Cô định làm gì?

- Đâu có làm gì, chỉ cần nói cho chị Ngân biết là có người thích chị mà chị không thích nên tìm cách nói xấu chị vậy mà.

- Cô bé ơi, nếu vậy thì cô bé làm rồi. Tôi với Thủy Ngân thân nhau hơn Hiếu của bé nhiều.

- Nhưng vì anh Hai, tôi có thể ngăn cản anh.

-
- Căn bằng cách nào?
 - Tôi nói anh là người yêu của tôi.
 - Ý ẹ, tôi mà là bạn trai của cô à, đừng có mơ.
 - Nếu không tin thì thử coi.

Thảo nắm tay anh ta ngang nhiên đi vào. Đến cửa nhờ ánh đèn. Thảo nhìn vào người bên cạnh. Bất ngờ cô bé nhận ra là chàng trai mà cô ta đạp chân ở quán bún riêu hôm nào, cô liền buông tay anh ra chạy ngược ra ngoài sân. Anh ta cũng vừa nhìn thấy Thảo nên đuổi theo:

- Thanh Thảo!

Nắm được cánh tay Thảo, anh cười:

- Đóng tiếp vai trò của mình đi chứ, cô bé:
- Em hồng đùa với anh nữa đâu.
- Anh không ngờ lại gặp em gái của Minh Hiếu.
- Em thì không thể nào tin anh là người yêu của chị Ngân.
- Anh với Ngân đâu có chuyện yêu đương gì đâu.
- Sao lúc này anh đòi hôn chị ấy?
- Là bạn thân, tụi anh có thể đùa như vậy mà, có gì lạ.
- Anh còn định nói xấu anh Hai của Thảo.
- Tại Thảo làm anh bất ngờ trước tin đó thôi. Nếu Hiếu tiến tới với Thủy Ngân, anh ủng hộ hai tay mà.

Thảo cười:

- Anh hứa là phải giữ lời đó.
 - Bây giờ mình vào đi.
 - Anh vào thì vào chứ em thì không.
 - Sao vậy?
 - Chỗ ấy đâu dành cho em.
 - Em đi chung với anh, hồng được sao?
 - Xem ra anh còn tốt hơn anh hai Thảo nhiều. Lúc này em có nói với chị Ngân em là em gái anh Hiếu rồi, không cần anh phải lo lắng.
 - Hiếu có em làm hậu thuẫn sợ gì Thủy Ngân từ chối.
 - Nghe đâu chị ấy là con giám đốc, em sợ anh hai hồng đến lượt.
-

- Thủy Ngân rất bình dân, em đừng lo, anh sẽ nói giúp cho Hiếu. Còn em, bữa nay hông học bài hay sao mà theo Hiếu đến đây vậy?

- Lâu lâu em cũng muốn khám phá chút riêng tư của người lớn vậy mà.

- Em thấy thế nào?

Thảo chắc lưỡi:

- Từ lúc em đến đây đến giờ toàn gặp chuyện rắc rối, Thế giới người lớn chắc lắm chuyện khó hiểu.

- Theo anh vào trong sẽ hiểu.

Thảo theo chân anh vào trong, Thủy Ngân vui vẻ đón tiếp:

- Anh Huy, sao anh đến muộn vậy, em cứ ngỡ là anh đã quên.

Tuấn Huy cười:

- Anh đâu dám quên, chỉ tại gặp nhỏ Thảo nên trò chuyện chút vậy mà.

Huy tặng quà cho Ngân, Thảo bỗng giật thót khi nhìn thấy đôi mắt Ngân nhìn Huy rất lạ. Ánh mắt mà anh Hai cô chưa một lần được nhìn thấy. Có lẽ anh Hai yêu đơn phương, Thảo nhìn Huy nghi ngờ:

- Chúc em vui vẻ.

Ngân như hụt hẫng trước câu nói không có hồn của Huy. Huy nắm tay Thanh Thảo:

- Thảo, anh em mình đến bàn ngồi đi.

Thảo theo chân anh, đến lúc ngồi đối diện Thảo mới nghe anh nói:

- Yên tâm đi cô bé, anh Hai em không mất phần đâu.

Thảo thở dài:

- Anh Huy à, em xin lỗi đã xen vào chuyện riêng tư của anh. Em không muốn anh miễn cưỡng khi anh có tình cảm với chị ấy.

Huy khoát tay:

- Ba tụi anh bình thường thôi, em đừng nghĩ ngợi cho đầu đau.

Phân khai quà đến, Thảo thấp thòm, trò đùa tai ác của cô chưa biết nó đem đến hậu quả gì. E lần này Hiếu vì cô mà để mất tình cảm bạn bè.

Bàn tay Ngân mở tới hộp quà của Hiếu, Thảo thấy mặt Hiếu hân hoan lắm, cô xót xa trong lòng. Bờ môi đỏ thắm của Thủy Ngân mỉm cười. Cô cầm chặt con thằn lằn đưa lên, nhiều người la ré lên. Thảo tái xanh mặt mày:

- Các bạn, ngày còn đi học Ngân rất sợ loài bò sát này, cũng nhờ Tùng, lúc đầu thì an ủi, sau đó bày cách cho Ngân không sợ bất cứ loài côn trùng nào. Bây giờ Ngân có thể cầm nó trong tay mà không có cảm giác sợ hãi.

Cô thả con thằn lằn và mạnh dạn tuyên bố:

- Đây là món quà Ngân thích nhất đêm nay.

Tiếng hoan hô vang lên:

- Đề nghị hai người ăn chung một chiếc bánh.

- Hoan hô, hoan hô.

Hiếu nhìn Thảo và Huy mỉm cười rồi mạnh dạn bước lên. Một bông hồng bằng kem được đặt lên đầu dao chòe Ngân, Hiếu thưởng thức.

- Ăn đi, ăn đi!

Hai người cô cúi xuống và cô cắn phần của mình. Môi chạm bờ môi. Tiếng vỗ tay ầm ỉ. Thảo như nghe bên cạnh có tiếng thở dài.

- Anh Huy!

- Gì bé?

- Anh buồn phải không?

- Đâu có.

- Nếu không thì cười đi.

Nụ cười anh méo xệch:

- Em độc đáo quá Thảo, anh dám chắc con thằn lằn đó là do em bỏ vào chứ không phải do Hiếu.

Thảo gật đầu:

- Em chỉ muốn phá anh ấy chơi, không ngờ nó có ý nghĩa như vậy.

- Hình như là số trời đã định.

Tay Thảo bấm máy liên tục, cô bé vui thật sự một buổi tối quá tuyệt vời.

Chương 4

Thảo đem chiến tích của mình kể cho Hạnh nghe. Hạnh hết tròn mắt lại phùng má, cuối cùng cô cười rũ rượi:

- Mi gan thiệt, chắc bây giờ anh Hiếu chiều mi lắm.
- Hồng dám đâu. Về đến nhà ta bị anh ấy tưng cho hồi kinh dài lê thê.
- Sao bắt công vậy?
- Anh ấy vì ta mà một phen nhồi máu con tim. Còn thêm một người vì ta mà đau buồn.
- Ai vậy?
- Anh Tuấn Huy, có lẽ anh ấy với chị Ngân có tình cảm sâu nặng hơn anh Hai ta.
- Vậy người đáng trách không phải là chị Ngân, chị ấy không lập trường khi chọn bạn trai.

Thảo thở dài:

- Xem ra phụ nữ là người dễ thay lòng chứ đâu phải đàn ông. Con gái mình xấu tính thật phải không Hạnh?

Hạnh gật đầu:

- Ta còn nhớ câu nói của Meandre: "Đàn bà đối với đàn ông là một tai họa thú vị"
- Ta thà chết chứ không thêm thú vị đó.
- Xi, nói nghe hay lắm, đến chừng mi có bồ đổ mi cho người ta yên. Đến chừng đó ta e không còn là tai họa thú vị mà là tai họa khủng khiếp nữa kìa.
- Ê, sao mi hay lên án ta quá vậy?
- Vì mi không ghẹo người khác thì mi ăn ngủ không yên.

Thảo nhún vai:

- Ta tề vậy sao?
- Còn phải nghi ngờ.

Chuông vào lớp, hai cô lục đục đi vào. Cô gọi năm người lên bàn trên để kiểm tra bài. Trong số đó có Thảo và Nhung, hai thái cực lại ngồi kế bên nhau. Nhung toét miệng cười thân thiện, Thảo nói:

- Tớ không cho bồ cặp dê đâu, lớp phó.
-

Cô đọc câu hỏi cho năm bạn ghi vào giấy. Thảo thấy Nhung loay hoay cô cười một mình. Mười lăm phút trôi qua, đến lúc nộp bài cô đưa cao tờ giấy kiểm tra của Nhung:

- Các em nhìn xem, cái này là cái gì vậy?

Cả lớp cười âm ỉ, trong tờ giấy của Nhung, Chữ nào chữ nấy to như cái tô lại chệch lạt khó coi.

- Tuyệt Nhung!

Nhung khép nép đứng lên.

- Tại sao em làm bài kỳ vậy?

- Thừa cô, em không có kính.

- Kính em đâu?

- Dạ.! Lúc nãy nó rơi ra nhưng em tìm hoài không thấy.

Cô nói:

- Các em tìm kính giúp bạn ấy xem.

- Cả lớp nhôn nhao hẳn lên. Hạnh huých cùi chỏ vô hông Thảo:

- Vậy là Nhung cận thiệt chứ đâu phải giả bộ.

Thảo khẽ gật:

- Ừ, cận thiệt.

Kính của Nhung được tìm thấy, cô nói:

- Lần này cô tha, lần sao là ăn trứng ngỗng đó.

- Dạ!

Suốt buổi học Hạnh không nghe Thảo nói câu nào. Cô bé ngạc nhiên:

- Mi sao vậy Thảo?

- Ta ân hận quá, ta đã nghĩ quấy cho Nhung.

- Bây giờ biết rồi thì thôi.

- Nhung chuyện lúc nãy là do ta làm.

Hạnh trố mắt:

- Phải, ta có ý đẩy kính ra xa cho Nhung không có thời gian tìm. Kết quả là nhỏ không thấy rõ nên viết như vừa rồi.

Hạnh nhăn mặt:

- Mi đùa quá đáng thật, mau mau đến xin lỗi người ta đi.

- Ta ngại quá.

- Phá người ta thì hay, mà xin lỗi thì ngại. Chuyện này ta không giúp được cho mi đâu.

Thấy Nhung đứng buồn hiu ngoài thành lang, Thảo rón rén lại gần:

- Nhung nè, Nhung buồn hả? Cô hứa không khiến trách bạn mà.
- Nhung các bạn cười Nhung, có phải cận thị là một cái tội không?
- Phải!
- Thảo cũng cho là Nhung có tội nữa ư?
- Phải, vì Nhung không biết giữ cho mắt mình đừng cận.

Nhung gật đầu:

- Ừm, đáng lẽ ra Nhung không nên trách các bạn.
- Nhung không trách các bạn nhưng Nhung nên trách Thảo vì Thảo là nguyên nhân làm cho bạn xấu hổ.

Nhung lùi lại:

- Chị đã giấu kính của Nhung?

Thảo khẽ gật:

- Vì Thảo không tin Nhung bị cận.

Nhung thoáng buồn:

- Cận thì lúc tuổi còn quá nhỏ là chuyện không hay. Nhiều lúc Nhung cũng tự ái lắm nhưng mắt kém đành phải chịu thôi.

- Thảo xin lỗi bạn.
- Có gì đâu, nhiều người vẫn nghĩ như Thảo mà. Hiểu nhau cũng đủ rồi.
- Thảo không ngờ Nhung dễ tính như vậy.

Nhung cười, đưa tay vịn kính:

- Còn một năm ngồi chung lớp làm khó nhau, gãi có ích gì. Nhung không buồn bỏ đâu.

- Nhõ Hạnh cần nhẫn mình miết mình đâm ra lo ngại.
- Mỹ Hạnh tốt với bỏ quá, mình thật ngưỡng mộ tình cảm của hai bạn đó.
- Coi vậy chứ cãi nhau hoài.

Thảo nói xong mới quay lại tìm Hạnh, không ngờ nhõ biến đâu mất.

- Thảo, tìm nhõ Hạnh hả?
- Ừm!
- Tuyệt vừa thấy nhõ ấy đi ra phía cổng trường.

Thảo lấy làm lạ, nhỏ Hạnh có chuyện gì gấp mà đi không nói với mình vậy cả. Cô nhanh chân ra cổng trường và tìm cô đập rợn lên khi thấy nhỏ đang đứng nói chuyện với ai coi bộ thân thiết lắm. Phen này thì hết chơi rồi.

Đôi chân Thảo thoăn thoắt, cô vỗ vai Hạnh nói lớn:

- Phen này hết chối nha, dám hẹn với.

Cái nhéo đau điếng của nhỏ Hạnh làm Thảo thẳng lại, cô càu nhàu:

- Làm gì nhéo đau dữ vậy?

- Mi nhìn xem ai đây?

Vừa xoa xoa cánh tay vừa nhìn người đối diện Thảo đỏ mặt:

- Anh Minh!

- Thảo nói Hạnh hẹn với ai vậy?

Thảo chối phăng:

- Đâu có.

Minh cười:

- Ăn mặt duyên dáng như vậy đó ai biết Thảo dữ hay hiền đó.

- Dữ hay hiền kệ chi, mắc mớ gì đến anh.

Minh nhìn Hạnh:

- Ổ trường, chắc Thảo ăn hiếp em lắm hử Hạnh?

Hạnh trề môi:

- Cái miệng tép lặn tép lộn vậy chứ nhát hít hà anh Minh ơi.

Thảo gân cổ cãi:

- Hồng dám nhát đâu, nhát mà dám bảo anh ấy dẫn xe đưa ta qua một con đường ngập mưa à?

Hạnh kêu lên:

- À, thì ra bà chằn đó là mi?

- Ừm, thì sao nào?

- Mi thiệt hết chỗ nói, đến lạ hoắc lạ hươ mà mi cũng không tha.

- Mi biết cái gì chứ. Anh ấy có lỗi trước chứ bộ. Mi nhìn xem, tà áo dài người ta đẹp thế này, trắng thế kia mà anh làm xệt nguyên một đường nước đen ngòm vào. Có đáng giận không?

Hạnh cười:

- Vậy thì anh ấy có lỗi rồi.

Minh xen vào:

- Nhưng anh đã xin lỗi.

Hạnh khoát tay:

- Nhỏ Thảo này chuyên trả đũa chứ không nhận lời xin lỗi ai đâu. Anh bị nhỡ phá rồi.

Thảo như chợt nhớ ra chuyện gì bèn hỏi:

- Ủa, hai người gặp nhau chi vậy? Sao cứ nói chuyện của Thảo không mà hồng nghe ai nói chuyện khác?

Minh bật cười:

- Anh có việc nhờ Hạnh, chả lẽ Thảo có hứng thú giúp anh sao?

- À, nếu vậy thì không.

- Hai cô bé vào học đi kéo trẻ đó.

Hai cô nữ sinh trở vào trường tiếp tục hai tiết còn lại. Thảo lại trở nên dâm chiêu, cô bé nghĩ ngợi lung tung.

Tản bộ trên đường, bất chợt Thảo hỏi:

- Hạnh nè, có khi nào anh Minh thương mi không?

Hạnh đỏ mặt, la lên:

- Nói bậy không hà, anh ấy xem ta như em gái.

- Thật không?

- Sao mi nghĩ ngớ vậy, có phải mi để ý anh ấy không. Nếu vậy ta làm mai cho.

- Vớ vẩn.

- Nếu không có ý gì sao cứ theo điều tra hoài vậy?

- Ta lo cho mi thôi.

- Lo chuyện gì?

Thảo xĩa vào trán bạn:

- Sợ mi ở lại năm nay í mà.

Hạnh cười khúc khích:

- Chẳng bằng sợ ta phồng tay trên của mi.

- Nè, đừng nói bậy bạ anh ấy nghe được thì phiền phức đó.

- Bất quá đi tìm mi thôi.

Thảo tròn mắt:

- Tìm ta làm gì?

- Đặt tìm hiểu đó.

Thảo véo vào hông Hạnh:

- Đừng có nói tầm phào nữa quĩ ơi.

Hạnh uống giọng:

- Nói hoài làm ta nhỏ à nhà.

Hạnh nháy mắt Thảo rồi cười phá lên. Bóng hai cô gái in trên đường nhựa, nắng đã đứng bóng. Thảo mãi nghĩ ngợi đến lúc nhìn lại thì nhỏ Hạnh đã rẽ sang đường khác. Cô lắc đầu lẩm bầm:

- Mình thật là lơ đễnh.

Chương 5

Thanh Thảo đang chuẩn bị cơm chiều thì Tuấn Huy đến. Thảo vui vẻ mời anh vào, Huy nhìn quanh:

- Hiều đâu Thảo?

Như khơi đúng tâm sự, cô bé phụng phịu:

- Từ ngày quen thân với chị Ngân, anh ấy hay vắng nhà lắm.

Huy như chùn lại:

- Họ thân nhau lắm à?

- Em hông biết, chỉ thấy anh quên là mình còn có một cô em gái.

Huy đang buồn mà nghe Thảo than cũng bật cười:

- Vậy Thảo có trách Ngân không?

- Trách anh Hai thôi chứ chị Ngân có lỗi gì đâu. Mà anh Huy nè, sao anh dám nhường tình cảm của mình cho bạn vậy?

- Không phải nhường mà là.....

- Là gì vậy anh?

- Thủy Ngân thích Hiều hơn anh.

- Xem ra em thấy anh với chị Ngân tình cảm sâu đậm lắm mà.

- Sao em biết?

Thảo đỏ mặt:

- Hôm đó nghe anh nói chuyện với em mà ngỡ chị Ngân, em đoán vậy mà.

Huy cười:

- Nếu sâu đậm thì lý do gì Ngân lại quan hệ mật thiết với anh Hai em?

- Biết đâu tại anh lơ là với chị nên chị giận, chỉ làm vậy cho bỏ ghét.

- Nếu vậy thì xúc phạm đến Hiều rồi.

- Anh hai em mà biết anh với chị Ngân đã có thời gian yêu nhau chắc anh ấy không còn buồn.

Huy nhìn thẳng vào mắt Thảo:

- Thảo à, em có yêu bao giờ chưa?

Thảo xấu hổ, quay mặt đi:

- Yêu là gì?

- Nếu em chưa từng trải qua tình yêu thì sao em có những suy nghĩ sâu sắc như vậy?

- Tại em đoán đại thôi mà.

- Năm nay bé cũng lớn rồi, có lẽ anh hơi đường đột. Cỡ tuổi bé đã có lắm cô học yêu rồi.

- Yêu có gì xấu đâu?

Huy gật đầu:

- Đúng là không có gì xấu nhưng nó chưa hẳn đã tốt. Như anh chẳng hạn, hiện giờ anh đang buồn não ruột.

Thảo phì cười:

- Nếu biết vậy, yêu làm gì cho khổ.

- Nói như em thì đâu gì xảy ra. Hồng hiểu mắc mớ gì cứ nghĩ đến người ta, vắng là nhớ, gặp thì vui mừng, thế mới chết chứ.

- Anh Huy nè, có bao giờ anh có em nuôi không?

- Em nuôi?

- Sao anh ngạc nhiên vậy? Như em chẳng hạn, em có phải là em nuôi anh không?

Huy lắc đầu:

- Em là em gái của Hiếu nên anh cũng coi em như em gái mình. Còn chuyện em nuôi hay em kết nghĩa thì phải có sự thỏa thuận của hai bên, nhưng tình cảm anh em này thường che đậy một tình cảm khác mà chưa có dịp bộc lộ.

- Ý anh nói họ có thể biến thành tình yêu chứ gì?

- Ừm, có thể như vậy.

Bất chợt Huy nhìn Thảo:

- Bé có bị ai nhận làm em nuôi không? phải cảnh giác đó.

Thảo công môi:

- Em nghĩ chẳng ai dám nhận em làm em nuôi đâu.

- Em thẳng tính, dễ thương, sẽ có ngày đó.

- Nếu em không đồng ý?

- Thì như đường thẳng song song không bao giờ gặp nhau.

- Thà vậy còn hơn phải đau buồn như anh.

Huy phì cười:

- Năm nay em thi đại học phải không?

- Dạ!

- Em định thi vào trường nào?

- Anh hai em bảo em chọn kinh tế.

- Không được, em thích ngành nào thì đi ngành đó, không nên nghe theo ý kiến người khác, dù đó là người thân của mình. Đi sai sở thích không gặt hái được thành quả tốt đâu.

- Anh nói có lý đó. Anh Hai em riết hồng hiều nổi.

- Không có Hiều ở nhà, anh phải về. Em nói lại với Hiều là có anh đến thăm.

- Còn chuyện anh với chị Ngân có cần em nói luôn không?

- Không cần đâu bé, ầu cũng là duyên nợ.

Nhìn dáng Huy âm thầm đi ra cổng Thảo lắc đầu. Tình yêu thật lạ lùng, nó làm cho một người quên về nhà và một người thiếu não lè từng bước một.

Thảo tiếp tục công việc nhà của mình, cô bé bỗng nghe ai đó gọi:

- Thanh Thảo!

Vứt cây chổi, cô chạy ào ra:

- Mẹ!

Bà Trần vuốt đầu con:

- Ở nhà có ngoan không?

Thảo phụng phịu:

- Con lớn rồi mẹ làm như con còn nhỏ vậy.

- Ủa, con gái mẹ lớn rồi sao?

Liếc ra cửa, Thảo hỏi:

- Mẹ à, ba đi với ai vậy?

Bà Trần cười:

- À, cậu ấy là trợ lý của ba con, cậu Hậu, con ra chào cậu ấy đi.

Thảo nhũn nhặn:

- Mẹ à, có nên làm vậy không? Để anh ấy vào đây chào hỏi đâu có muộn.

- Tùy con.

Thảo phụ mẹ thu xếp hành lý, cô liền thông:

- Mẹ ơi, mẹ sắp có con dâu rồi.

Bà Trần nhìn con:

- Thật không con.

-
- Mẹ nhìn đi, đến giờ mà anh Hai con còn chưa về.
 - Chỉ có vậy mà con kết luận rồi sao. Biết đâu anh Hai con đi công tác thì sao?
 - Mẹ hồng tin một lát mẹ hỏi ả con.

Bà Trần cười:

- Bao giờ thì đến lượt con.
- Mẹ này, con còn đi học chứ bộ.
- Con gái địa vị càng cao càng cô độc.
- Con thà cô độc còn hơn vương lấy buồn phiền.
- Bây giờ thì nói vậy chứ mai một thì đòi chồng hồng kịp lo.
- Mẹ nói gì nghe nổi da gà.

Bên ngoài tiếng ông Trần vang lên:

- Thảo ơi, ra ba biểu.

Thảo nhanh chân chạy ra:

- Ba, anh Hậu.

Ông Trần cười:

- Mới đây mà biết tên người ta rồi sao?

Thảo nói tự nhiên:

- Mình phải tìm hiểu địch từ xa, có vậy mới mong thắng được.

Hậu phì cười:

- Thảo coi anh là kẻ địch à?
- Tự em cảnh giác cao vậy mà.

Ông Trần cười:

- Con nhỏ này lý lắc lăm, lâu ngày cậu sẽ biết.

Thảo tròn mắt:

- Lâu ngày là sao hở ba?
- Hiện giờ cậu ấy chưa có chỗ ở, cậu ấy sẽ ở tạm nhà mình.

Thảo nhồm lên:

- Hồng được đâu ba.
- Sao vậy?

Hồng hiểu con gái mình ám chỉ gì, ông cười:

- Con đừng lo, lúc nào ba đi công tác là cậu ấy theo ba, con không có gì phải ngại.

Thảo nhìn Hậu:

- TỰ em lo xa vậy mà.

Hậu nhỏ nhẹ:

- Anh hiểu chuyện đó.

Ông Trần đứng lên:

- Con coi thu xếp chỗ ở cho cậu Hậu, ba nghĩ ngơi một lát.

Thảo dẫn Hậu đến căn phòng bỏ trống cạnh phòng của Hiếu.

- Anh không giận em chứ?

- Có gì phải giận, mai mốt hiểu nhau rồi, Thảo sẽ suy nghĩ khác.

- Hy vọng là vậy. Anh thấy căn phòng thế nào?

- Rất tốt.

- Em hy vọng là anh không chán nó.

Hậu cười:

- Nếu Kiều Thu biết anh có nơi có chỗ như thế này chắc là an tâm lắm.

- Kiều Thu là ai?

- Bạn gái anh đó.

- Nói vậy anh có bồ rồi à?

- TỰ anh quen nhau đã lâu.

- Anh ở đây bồ chị ấy ở lại một mình à? Anh không sợ xa mặt cách lòng sao?

- Tình càng xa càng nồng, tỰ anh không quan niệm như em nói.

- Chúc anh vui vẽ.

Thảo trở ra nhà sau, ông Trần nhìn con:

- Sao rồi con?

- Anh ấy vui vẽ lắm.

- Hậu là người tốt, con không nên nghi ngờ cậu ấy.

- Ba à, dù tốt thế nào nhưng người lạ, lại về ở chung, làm sao con tự nhiên được.

- Ba hiểu điều đó nhưng con không nên thẳng thừng như vậy.

- Nhưng mịch lòng trước đặng lòng sao. Anh ấy đâu giận con.

- Sao này trong việc học của con có điều gì chưa thông con có thể hỏi cậu ấy.

Thảo nghi ngờ:

- Hỏi anh ấy?

- Con tập tính đa nghi từ bao giờ vậy Thảo? Đừng đánh giá người ta ở bề ngoài.

Hiếu về đến:

- Ba, mẹ!

Bà trần thấy Hiếu liền hỏi:

- Nghe nói lúc này con thường xuyên vắng nhà lắm hả Hiếu?

Hiếu nhìn Thảo, Thảo hết mũi thách thức:

- Nhỏ Thảo ton hót với mẹ à?

Thảo tức giẫm chân:

- Anh dám nói em gái của anh nhiều chuyện à?

Ông trần xen vào:

- Thôi, anh em có gì từ từ nói. Thảo à, anh Hai con đã lớn, phải để anh con được tự do chứ!

- A, ba bênh anh ấy, phải rồi ba là đàn ông mà. Anh ấy có bị ràng buộc bao giờ đâu mà ba bảo là không tự do.

Bà Trần lên tiếng:

- Hiếu à, Thảo nói con có bạn gái đúng không?

- Bạn thôi mẹ ạ. Mẹ nhớ Thủy Ngân không?

- À, con bé có đôi mắt to tròn đen láy chứ gì?

- Chính là cô ấy, Ngân là con gái bác Phát, con quan tâm là lẽ thường tình thôi mà.

- Mẹ đâu có nói gì đâu mà con vội bào chữa. Mẹ chỉ nhắc con phải quan tâm đến con Thảo, nó đang độ tuổi trưởng thành. Mọi thứ đều làm cho nó tò mò. Con hiểu mẹ nói gì không?

Thảo la lên:

- Thì ra mẹ chỉ bảo anh ấy trông chừng con.

Hiếu nheo mắt:

- Đáng đời cho cái tội bép xép.

Thảo công môi:

-
- Anh nhờ ai mà được chị Ngân chú ý, giờ lại được nước mắt em.
 - Anh đâu có nhờ nhỏ, nhỏ phá anh chỉ tại anh phước lớn, mạng lớn thôi mà.
 - Nếu vậy thì em đi tìm chị ấy làm rõ một việc.
 - Việc gì?
 - Hồng thềm nói cho anh nghe đâu.

Ông trần can:

- Chuyện gì cũng gác lại, ăn cơm cái đã. Thảo, con mời cậu Hậu dùng cơm đi con.

Hiếu nhìn Thảo dò hỏi, Cô bé lẳng lặng bỏ đi Thảo gõ cửa phòng nhưng hồng ai lên tiếng. Cô lẩm bẩm:

- Trời ơi, có khi nào anh ta giả hiện từ để vào nhà gạt mình không?
- Cô lại gõ cửa, cô chạy nhanh về phòng, đưa tay chặn ngực thở hỏn hển:
- May quá, hồng có mất gì.
 - Cô bé sợ mất gì vậy?

Thảo giật mình:

- Anh đi đâu vậy?
- Ngắm xung quanh thôi mà.
- Vậy mà em cứ ngỡ...
- Ngỡ anh đã trộm hết đồ rồi trốn mất phải không?
- Thảo đỏ mặt:
- Tự gì bây giờ xã hội phức tạp, kẻ gian nhiều quá nên em cảnh giác.

Hậu phì cười:

- Cảnh giác mà mãi đến giờ em mới có mặt ở đây.

Thảo nói nhanh:

- Ba mẹ mời anh dùng cơm.
- Anh còn làm phiền gia đình dài dài, không cần em làm ra vẻ trang trọng.

Biết cơm ít vì cô không đoán được số người có mặt lúc này nên cô từ chối ăn cơm, còn rủ thêm Hiếu ra ngoài ăn vặt.

- Sao em lại cản anh ăn cơm.

Thảo lườm anh:

- Em tưởng đâu anh gặp chị ấy, anh no không cần ăn cơm chứ.
-

- Em lúc nào cũng tìm cách kê anh. Còn chuyện em định nói với Ngân, thật ra là chuyện gì?

- Anh bao em ăn phở đi, em sẽ nói.

Hiếu gãi đầu:

- Em lúc nào cũng có yêu sách.

- Anh có chịu không thì nói.

- Ừ, ăn thì ăn.

Hiếu đưa em gái đi ăn phở, no nê, Thảo lại lảng tránh. Hiếu bỏ Thảo dọc đường.

- Bây giờ nói không, nếu không anh cho em tản bộ đó.

Thảo ương bướng:

- Đi bộ càng hay, thư giãn, dễ tiêu hóa.

- Nhưng lắm kẻ gian đang rình rập sau lưng em.

Thảo hoảng vía:

- Thôi, em nói. Nhưng anh hứa là không được buồn đó.

- Chuyện gì nghe hồi hộp vậy? Cấm em đặt điều đó nha.

- Em hứa.

- Vậy em nói đi, anh hứa là không buồn.

Thảo kiểm tra tư tưởng của Hiếu qua cách nhìn về mặt của anh. Cô bé gật đầu:

- Ồ, can đảm.

- Nói đi, còn nhiều chuyện nữa.

- Chị Thủy Ngân không hề yêu anh đâu.

Hiếu giật mình:

- Em nói điên cái gì vậy?

Thảo nhấn mạnh từng tiếng:

- Chị Ngân không yêu anh.

Hiếu gõ vào đầu cô:

- Anh bị nhò này dụ khị rồi. Ăn no rồi nói chuyện tầm phào, anh không thèm nghe đâu.

Thảo nín tay anh lại:

- Anh Hai, em nói thật, người mà chị Ngân thích là anh Huy. Anh Huy và chị ấy thân nhau lắm.

- Sao em biết?

- Hôm sinh nhật, anh ngỡ em là chị Ngân, anh Huy đã có những lời nói và cử chỉ như của hai người yêu nhau.

- Thật không?

- Thật, anh ấy còn đòi hôn chị ấy nữa.

Thấy anh Hai im lặng, Thảo nhìn vào mặt anh:

- Anh Hai, anh không sao chứ?

- Ồ, không sao.

- Anh không buồn à?

- Tại sao anh phải buồn chứ?

- Vì người chị Ngân thích là anh Huy chứ không phải là anh.

- Em khờ quá, anh đã biết chuyện ấy từ lâu rồi.

Thảo hóc mồm la lên:

- Sao anh còn hy vọng?

- Ngân là bạn của anh và Huy, anh chơi thân với Ngân là chuyện thường thôi mà.

- Còn tình cảm?

- Con cóc, em tưởng ăn chung nhau cái bánh hôm đó là phát sinh tình cảm sao?

- Vậy anh có đơn phương không?

- Không hề.

- Sao anh lại vắng nhà thường xuyên?

- Cơ quan anh mới nhận phụng dưỡng một bà mẹ Việt Nam anh hùng, nên anh phải tới thăm.

- Vậy mà em hiểu lầm anh.

- Không sao, bây giờ hết hiểu lầm, còn trách anh không?

Thảo phì cười:

- Không!

Hiếu chuyển đề tài:

- Anh chàng nào trong nhà mình vậy Thảo?

- Anh Hậu, trợ lý của ba, anh ấy không có chỗ ở nên ở tạm nhà mình.

- Em nên ý tứ một chút.

- Anh Hai, người ta có bồ rồi.

Hiếu trợn mắt:

- Trời đất, mới tới nhà mà em đã biết chuyện đời tư người ta rồi sao?

Thảo cười bẽn lễn:

- Em cẩn thận mà.

- Bây giờ mình vô kéo ba mẹ mong.

- Anh thực sự không buồn chứ?

- Con ngốc, ai lại buồn chuyện vợ vắn ấy.

Hai anh em vui vẻ bên nhau Thảo cảm thấy thương anh Hai mình ghê. Cô nghĩ tới cạnh Huy với Ngân hóa thân, cô mỉm cười.

Chương 6

Buổi chiều, Thanh thảo ngồi dưới thềm nhà, mắt nhìn mong lung lên nền trời xanh thẳm. Cô suy nghĩ nhiều về tương lai và những dự tính thâm kín của mình.

- Thanh Thảo!

Thảo ngẩn người:

- Anh Hậu!

- Cô bé làm gì ngồi ra vẻ suy tư vậy?

- Em đang nghĩ ngợi về tương lai.

Hậu mỉm cười:

- Tuổi em còn trẻ, không nên suy nghĩ quá nhiều.

- Sao anh không cho em nghĩ nhiều về tương lai mình chứ. Chính vì tương lai mình mới phát huy hiện tại.

- Em có thể lừa ai chứ không thể lừa lương tâm mình được. Ngoài suy nghĩ tương lai, em còn nghĩ nhiều điều khác mà tuổi mới lớn thường hay mơ mộng.

Thảo thầm khen anh tinh tế nhưng chẳng lẽ mình nhận mình vừa nghĩ chuyện bậy bạ sao, cô cười:

- Em ngoài chuyện học hành chẳng có gì để mà mơ mộng.

- Mơ mộng có gì xấu mà em vội chối. Nhiều lúc học một bài thơ hay, hay xem một đoạn phim ý nghĩa, em cũng muốn hóa mình vào nhân vật đó hay lắng lắng theo lời thơ, tiếng nhạc. Đó là cảm xúc của tuổi mới lớn mà.

Thảo phì cười:

- Chắc hồi còn trẻ anh hay mơ mộng lắm.

Hậu gật đầu:

- Anh không chối điều đó, anh rất nhạy cảm. Ngồi nhìn mưa rơi anh cũng nghĩ ra lắm điều thú vị. Nhất là nghĩ đến đôi mắt của Kiều Thu, lúc nào cũng như có nước.

- Nói vậy anh với chị Thu quen nhau hồi còn rất trẻ.

- Tụi anh học cùng khối, tình cảm lúc đó không biểu hiện rõ nét, chỉ thấy nhớ vu vơ thôi.

Thảo cười tím tím:

- Còn đi học mà anh cũng dám nghĩ đến chuyện tình cảm nữa à?

- Tình cảm bạn bè gần gũi dễ biến thành tình yêu trai gái. Anh và Kiều Thu không ngoại lệ. Lúc còn đi học tụi anh thường vun vén kiến thức cho nhau và nhìn vào nhau vờn lên.

- Nếu quen một người lớn hơn mình họ không còn ở tuổi đi học thì có gì trở ngại không?

- Chà, xem ra anh là trung tâm gỡ rối tơ lòng cho em rồi. Tuy em không nói thật người đó là em, anh cũng biết em đang dẫn đo chuyện này.

Thảo xấu hổ, nhìn lên nền trời. Bên cạnh giọng Hậu vẫn đều đều:

- Theo anh, khi quen một cô bé còn đi học không gì khác hơn là động viên cô bé trong học tập, giúp cô bé bớt căng thẳng lúc học tập quá nhiều. Bằng lòng làm người cho cô bé tâm sự chuyện trường, chuyện lớp kể cả chuyện ngoài căng tin hay bên xe cóc ỏi.

Thao cười ngất:

- Anh thật có tài hài hước.

- Nhưng đó là chuyện thật đó bé ơi!

Thảo chấm dứt câu chuyện khi bóng ông Trần xuất hiện. Hậu lại theo ông vào phòng bàn công việc ngày mai. Thảo lắc đầu: xem ra làm người lớn cực hơn nhiều, lúc nào cũng bận rộn.

Cô bé lấy xe đạp, chạy lòng vòng thành phố Không có Hạnh bên cạnh cô bé không thể phát huy sở trường của mình. Cô nghĩ nếu con người ta không có bạn chắc suy nghĩ bế tắc lắm.

Đang chạy ngon lành bỗng bánh xe xẹp lép, Thảo cào nhàu:

- Vô duyên! Khi không cái hư à.

Cô dẫn xe tìm chỗ sửa:

- Bác ơi, bác sửa giùm con, bánh xe con xẹp rồi.

Tiếng ai đó đùa:

- Sửa tính tiền chứ sửa giùm cái gì.

Thấy bác thợ còn loay hoay với một chiếc xe khác, Thảo nói:

- Hay bác làm ơn vá cho con trước đi, con có công chuyện gấp.

Bác sửa xe cười:

- Cháu mới đến, ráng chờ một chút, làm vậy kỳ lắm.

- Xe cháu chỉ vá, mau thôi mà.

- Nhưng....

- Bác vá cho cô ấy trước đi.

Tiếng nói quen thuộc của người con trai làm Thảo tái mặt:

- Anh Minh!

Minh cười, nụ cười làm trái tim của Thảo sao động:

- Thảo có chuyện gấp, anh nhường cho cô bé đó.

Thảo cuối đầu:

- Thật ra Thảo chỉ chạy lòng vòng thôi.

Minh nhẹ lắc đầu:

- Ở đâu Thảo cũng tỏ rõ tài năng của mình.

Thảo xấu hổ:

- Anh vẫn còn để bụng chuyện lần ấy?

- Anh muốn quên mà không thể nào quên được. Hình như đó là lần đầu anh nhìn một cô bé như Thảo đó.

Thảo mỉm cười:

- Nói ra Thảo cũng oai ghê há.

- Lần đó không hiểu sao anh lại nghe lời cô bé mà chẳng chút đắn đo.

- Còn phải đắn đo, anh có lỗi trước chứ bộ.

- Nhưng là con gái, bé không nên dữ dằn như vậy.

- Có phải vì vậy mà anh luôn nói xấu Thảo?

- Ai nói với bé chuyện đó?

- Chẳng lẽ nhờ Hạnh nói oan cho anh.

- Hạnh nói sao?

- Nói anh hay nhắc Thảo để cười.

Minh cười:

- Bé tin à?

- Sao hông tin, trước mắt anh còn lên án Thảo huống hồ gì sao lưng.

Hai chiếc xe sữa song, Minh trả tiền:

- Minh dạo một vòng đi Thảo.

Thảo nói tiếp:

- Anh chưa trả lời Thảo, có phải anh vẫn thường nói xấu Thảo?

- Ít nhất đối với anh, Bé có tốt bao giờ mà sợ anh nói xấu.

Thảo ấp úng:

- Tại anh là nguyên nhân mà.

- Chuyện nào cũng lỗi của anh, còn chuyện nào là lỗi của bé đâu?

- Thảo có lỗi sao?

- Anh muốn góp ý xây dựng cho bé mà bé bảo là anh nặng nề. Thử hỏi nếu không ai nói tới, bé còn dữ cỡ nào.

- Bản tính Thảo là vậy mà.

- Không phải. Đa số các cô luôn tỏ ra là mình không biết sợ ai chẳng qua là che đậy trái tim nhút nhát của chính mình.

Thảo quắc mắt:

- Anh dám nói...

Minh cười:

- Theo anh, nếu bé đừng dữ dằn thì bé là một cô gái rất dễ thương.

- Dễ thương để làm gì cơ chứ?

Minh không trả lời Thảo mà anh nói:

- Quá dữ sẽ là bức tường ngăn cách tình bạn.

- Thảo có ăn thịt ăn cá ai đâu mà bảo là dữ.

- Nếu bé dịu dàng một chút sẽ có người kết bạn với bé.

- Đã bảo là bản chất thì khó mong gì thay đổi Còn bạn ư, cảm thấy được thì làm bạn nếu không thì thôi Thảo đâu cần phải giả hiền từ để lừa bạn.

- Bé thật là ương bướng.

- Với anh, Thảo hội đủ các tính xấu, vậy anh còn bận tâm làm gì.

Minh dừng xe lại đột ngột làm Thảo cũng thẳng gấp.

- Xe anh sao vậy?

- Không sao.

- Vậy dừng xe lại làm gì?

- Để nói cho bé rõ là anh không thể không bận tâm vì bé. Anh cảm thấy mến bé và muốn làm bạn với bé.

Thảo cười ngất:

- Anh không sợ à?

- Có lẽ đã đến lúc anh phải chấp nhận nó rồi.

- Ý anh là.

- Thảo, mong Thảo chấp nhận làm bạn anh.

Thảo ngơ ngác:

- Trước nay Thảo vẫn làm bạn với anh kia mà. Có gì thay đổi?
- Thảo không hiểu hay là không muốn hiểu. Anh muốn Thảo làm bạn gái của anh.

Mặt Thảo đỏ bừng:

- Anh không sợ rước lấy phiền hà?
- Anh chỉ sợ thiếu tiếng cãi cọ của bé, anh sẽ buồn.

Thảo bắt đầu bối rối. Không có gì thì oang oang cái miệng, chứ lúc người ta ngờ ý lại chẳng biết nói gì.

- Thảo còn bận học, Thảo không rảnh làm bạn anh đâu.

Minh phì cười:

- Anh có bảo bé bỏ học đâu. Anh chỉ muốn ngoài giờ học bé có người tâm sự.
- Thảo tâm sự với nhỏ Hạnh cũng được vậy.

Minh lắc đầu:

- Bé có tính thì anh không ép, chỉ mong mỗi chiều thứ bảy, Bé dành cho anh ít thời gian để đi dạo như thế này.
- Được, nhưng nói trước anh sẽ phải khổ vì Thảo đó.

Minh phì cười, nét hồn nhiên, vô tư trong sáng của tuổi học trò, anh chỉ cầu mong cho Thảo giữ mãi được tuổi ngọc này.

o0o

Thảo ngồi vể ử rử, Hạnh thấy vậy bèn hỏi thăm:

- Làm gì như gà nuốt dây thun vậy?
- Ta không thuộc bài, một lát chắc phải quay camera quá.
- Lý do?
- Tại anh hàng xóm của mi đó.

Hạnh trợn mắt:

- Anh Minh?
 - Ừm!
 - Anh ấy làm gì vậy?
 - Rủ ta đi tới khuya dù không phải là thứ bảy.
-

-
- Mi đi chơi với anh Minh?
 - Anh ấy rủ mà.
 - Vui không?
 - Dĩ nhiên là vui rồi.
 - Nếu vui thì ăn trứng ngỗng sướng khoái.

Thảo nhăn nhó:

- Hạnh à, mi bỏ bạn sao?
- Đáng đời cho mi, bỏ tạt đi chơi quên học bài.
- Ta hỏi thiệt nha, mi giận ta hay mi đang ghen đó?

Hạnh trợn mắt:

- Ghen? Hồng quờn đâu. Tại sao ta phải ghen chứ?
- Vì mi cũng thích anh Minh.

Hạnh trề môi:

- Đoán mò. Ta biết anh ấy để ý mi lâu rồi, tại mi cứ bép xép nên ta hồng thêm nói đó thôi.

- Ta không tin, mi nói láo.

- Ta mà thừa hơi đi nói láo ư? Anh còn nói, nếu sao này mi ra trường ảnh sẽ nói gia đình bước tới hỏi mi làm vợ nữa đó.

Thảo hét lên:

- Con quỉ, nói chuyện gì nghe thấy ghê. Mi về nói lại với ảnh là ta chưa muốn lấy chồng vội đâu. Đừng có mơ.

- Mi giỏi sao hồng nói với ảnh lại nhờ ta. Hồng thích mà cứ đi chơi để quên cả bài vở. Nếu hồng muốn lấy chồng sớm thì đừng có quên học bài. Ăn trứng ngỗng ở lại lớp càng mau lên xe hoa.

Thảo chống nạnh:

- Cha, mới nghe nói ta hồng thuộc bài đã vội lên lớp ta rồi hén. Nói cho mi thất vọng toàn bài ngày mai ta cũng đã làm xong.

- Cha, con người ta có tình yêu cũng đổi khác. Hăng say và siêng năng hơn nhiều.

- Thì như mi nói ta đâu muốn có chồng vội.
- Mi với anh Minh tới đâu rồi?

Thảo liếc Hạnh:

- Muốn điều tra hả?
-

- Hối đặng mừng vậy mà.

- Thì cũng như bài kiểm tra lát nữa nè, làm tốt thì ăn điểm mười còn lơ mơ ăn hột vịt.

- Theo mi dự báo thời tiết là ăn điểm mười hay ăn zero?

- Mi nên lấy mi với anh Hai ta ra làm điểm chúng.

Hạnh đỏ mặt:

- Mi nói gì vậy?

Thảo xĩa vào trán Hạnh:

- Đổng kịch cũng tài lắm, mi tưởng làm chị Hai ta dễ lắm à? mi ngờ chuyện mi với anh Hai ta, ta ngu ngơ sao?

Hạnh nói lí nhí:

- Anh Hiếu nói cho mi nghe à?

- Anh hai ta đâu có đại gì đem chuyện riêng mà nói cho ta nghe. Chính mi đã nói lên điều đó.

- Ta nói bao giờ?

Thảo nắm lấy đuôi tóc Hạnh:

- Dây nơ này của ai?

Hạnh cười bẽn lẽn:

- Của anh Hiếu tặng cho ta.

- Mi cũng kín miệng ghê, vậy mà còn lên án ta đủ thứ. Ta với anh Minh còn không theo kịp mi nữa là.

Hạnh nhìn quanh:

- Nói nhỏ thôi, lỡ tụi nó nghe được thì kỳ lắm.

- Bất quá tụi nó kêu mi bằng chị Hai như ta là cùng.

Hạnh cười khi khi:

- Coi bộ có cô em chồng như mi cũng vất vả lắm.

- Đúng vậy, vì vậy cho nên một lát mà chị Hai hông cho cô Ba copy thì đừng hòng gặp anh Hai.

Hạnh tròn mắt:

- Nói vậy mi hông thuộc bài thiệt hả?

- Lần này hông dám nói dối chị dâu, ta hông thuộc bài thiệt.

Hạnh lắc đầu:

- Thiệt hết chỗ chê!

Tan trường hai cô gái còn lẩn quẩn trong sân trường. Thảo ngồi trầm ngâm trên ghế đá. Hạnh sắp lại gần bên:

- Mi nghĩ gì vậy?

- Ta lo sợ.

- Sợ chuyện gì?

- Ta sợ thời gian làm học trò còn ngắn ngủi. Nhìn những lo toan của người lớn ta bỗng ngán ngẫm quá.

- Chuyện gì đến tự nó sẽ đến, dù mi có sợ gãi làm được gì. Nếu sợ thì phải có hành động thiết thực giữ cho tuổi trẻ của mình thật đẹp.

Thảo phì cười:

- Nếu vậy mi nên bảo anh Minh đừng làm tuổi trẻ của ta xao động nữa.

Hạnh liếc Thảo:

- Phải vậy không, dù sao một chút riêng tư cũng làm cho cuộc sống thêm ý nghĩa. Đừng làm người ta buồn.

- Ta chỉ sợ...

Hạnh gạt phăng:

- Sao hôm nay mi lắm thứ sợ vậy? Thường ngày có nghe mi nói đến bao giờ đâu?

- Hạnh nè, anh Hai ta đối xử với mi có tốt không?

- Hỏi chi vậy? Ganh tị hả?

- Xi, ai thèm, hỏi đặng méc mẹ.

Hạnh tái mặt:

- Mi định làm gì?

Thảo cười khi khi:

- Đặng mẹ ta mau mau sắm sinh lễ rước mi về dinh chứ!

Hạnh đâm lên vai bạn:

- Ta cũng như mi, không dại gì có chồng sớm cho khổ. Phải tận dụng tuổi trẻ của mình sao cho thật vui, thật sôi động.

Hạnh thấy mặt Thảo buồn hiu liền hỏi:

- Ủa, sao mi buồn?

- Ta đang cần có chị dâu sớm, vì ta lười nấu ăn, giặt giũ quá!

Hạnh đâm lên vai Thảo thùm thụp:

- Con quỳ, định tìm người giúp việc cho mi hả?

Thảo cười phá lên:

- Nói vậy chứ anh Hai ta đâu dễ gì để cho mi cực, phải hông?

Hạnh liếc Thảo:

- Toàn nói chuyện tầm phào, nói chơi như thật.

- Vậy chứ cũng có người vui lắm đó.

- Ai?

- Thì mi chứ ai.

Hạnh rượt Thảo chạy lòng vòng, tiếng cười rộn lên giữa trưa nắng gắt. Bỗng Hiếu xuất hiện, Thảo thấy trước reo lên:

- Anh Hai, đến rước em hả?

Hiếu liếc Hạnh, đáp ứng, Thảo nói tiếp:

- May quá, trưa nắng mà có anh đến đón thì còn gì bằng. Công nhận anh Hai ga lăng ghê.

Thảo quay sang Hạnh:

- Ê, chịu khó về sau nha!

Hiếu do dự rồi quay xe trở ra, bỗng Hạnh la lên:

- Anh Hiếu, nhỏ Thảo biết hết rồi, anh đừng bị nó lừa.

Hiếu quay lại:

- Hạnh nói sao?

- Nhỏ Thảo biết quan hệ của em và anh, anh đừng bị nó lừa đó.

Hiếu quay sang em gái, Thảo ngoẻo đầu ngộ nghĩnh:

- Anh Hai, mình về thôi!

Hiếu lắc đầu:

- Anh đến đón Hạnh chứ không phải em.

Thảo trợn mắt:

- Anh dám vì nó là cho em lợi bộ lúc trời nắng gắt này sao?

Thảo vờ ho lên mấy tiếng:

- Hình như em muốn bệnh rồi hay sao ấy.

Hạnh cười khúc khích:

- Mi bệnh thì mắc mớ gì đến tụi này. Đi nhanh cho khuất mắt ta.

Thảo công môi:

- Chị dâu gì dữ như chằn. Em chồng bệnh cũng không sót thương.

- Có người lo cho mi rồi kìa.

- Ai?

Hạnh chỉ ra công:

- Đó!

Thảo thoáng thấy dáng Minh đi vào, sợ anh Hai bắt chuyện cô giục:

- Anh Hai, mau chở nhỏ Hạnh về đi!

Hiếu đứng khoanh tay:

- Bây giờ bỗng nhiên anh không muốn chở Hạnh về mà anh muốn chở em à.
Em bệnh phải ưu tiên.

Thảo xua tay lia lịa:

- Em hết bệnh rồi, Anh không cần phải lo.

- Nhưng bây giờ anh bỗng muốn lo cho em mà.

Hạnh cười khúc khích, Thảo lườm bạn, ra hiệu cho Hạnh giúp mình. Hạnh phớt lờ:

- Anh Hiếu, em rề tương lai của anh đó.

Hiếu nhìn Thảo:

- Phải vậy không nhỏ?

Thảo chối phăng:

- Đâu có đâu, anh nói anh ấy tìm em là để trả hận đó mà.

Hiếu phì cười:

- Đúng là hữu duyên thiên lý năng tương ngộ. Ngày đầu anh đã chịu đưa em qua đoạn đường đầy mưa, chắc là tình cảm tràn đầy.

Thảo phụng phịu:

- Có cần anh nói nhiều như vậy không?

- Nói nhiều thì không cần, nhưng bắt tay em rề tương lai thì cần lắm chứ.

Minh vừa trở tới:

- Anh Hiếu!

Hai người bắt tay nhau vui vẻ, Thảo há hốc mồm:

- Hai người quen nhau hả?

Minh cười:

- Anh với Hiếu là đồng nghiệp. Hôm đó anh vừa ở nhà anh Hiếu ra là gặp Bé đó.

Hiếu gật đầu:

- Không ngờ em gái tôi đi bắt nạt cậu, thiệt là có lỗi.
- Dù sao cũng lỗi của tôi.

Hiếu chỉ em gái:

- Có phải cậu luôn bị nó ăn hiếp?

Minh bênh vực cho Thảo:

- Tại Thảo vui tính thôi, chứ cô bé hiền lắm.
- Trời ơi, tôi có nghe làm không đó.

Thảo giậm chân:

- Anh Hai, nhỏ Hạnh chờ anh kia.

Hiếu kéo tay Minh ra một chỗ rĩ tai. Thảo thấy Minh gật đầu lia lịa. Hiếu quay lại rủ Hạnh về, Thảo liền tra vấn Minh:

- Anh Hai nói gì với anh vậy?
- Đâu có nói gì đâu.
- Hồng có mà gật đầu lia lịa.
- Anh ấy chỉ đùa cho Thảo hồi hộp vậy mà.

Thảo hờn dỗi:

- Anh mà hồng nói, Thảo giận anh luôn.
- Nhưng anh nói ra bé càng giận anh hơn.
- Thảo không giận, anh nói đi.
- Bé hứa nha?

Thảo gật đầu, Minh nói chậm rãi:

- Anh ấy nói, nếu lúc nào bị bé ăn hiếp thì nói là anh chờ Thảo ra trường là cưới liền.

Thảo ré lên:

- Ý ẹ!

Minh giật mình

- Bé sao vậy?
 - Còn lâu Thảo mới sợ, anh ấy định biểu anh dọa Thảo à?
-

Minh ngáp ngừng:

- Đó không phải là ý một mình anh Hiếu đâu. Mà ý anh cũng vậy.

Thảo trợn mắt, hai má đỏ lửng, cô mắc cở quay đi. Minh ngáp ngừng một lúc mới vịn bờ vai cô:

- Thảo?

Thảo quay lại:

- Anh định làm gì đây?

- Đâu có, anh sợ bé giận anh thật.

- Giận chứ sao không, người ta còn đi học lại nói chuyện cưới hỏi ở đây thiệt là hồng đúng chỗ.

Minh cười:

- Anh biết nói sớm sẽ làm bé mất vui nhưng không nói anh sợ bé không biết rồi thời gian sẽ làm anh mất bé.

Thảo công môi:

- Thảo có của anh bao giờ đâu mà anh sợ mất?

- Bé nữ đối xử với anh vậy sao? Có thật là anh không là gì trong lòng bé không?

Thảo mạnh dạng gật đầu:

- Ừm, anh không là cây đinh gì trong lòng Thảo cả.

- Sao bấy lâu nay anh hồng nghe bé nói?

- Tại anh không hỏi và lại chưa lần nào anh lại khô khan như vậy?

- Ý bé là...

- Người ta vừa đói vừa khát lại nói toàn chuyện đâu đâu. Hồng thực tế chút nào.

Minh phì cười:

- Xin mời cô bé có tâm hồn ăn uống.

Thảo cười khúc khích:

- Bây giờ mới thấy anh ướt át một chút. Một lát ra quán Thảo cần anh phải trần trề lê lết mới được.

Minh gật đầu:

- Nếu ăn, uống mà Bé không giận anh thì Bé cứ thoải mái.

Thảo khoái chí:

- Coi bộ tháng lương của anh kỳ này chắc cháy túi.

Minh cười:

- Đúng là bản chất thì không thay đổi, nhưng không hiểu sao anh lại thấy buồn khi không được em bắt nạt.

Tiếng em ngọt ngào của anh làm Thảo nóng bừng hai má. Cô bé như nghe mùa xuân đến rào rạt yêu thương.

Minh giằng thảo vào "Hồ Nước Ngọt" Anh chọn một quán thật là thơ mộng, quán gì thì xa xa mới có một cái bàn, sao lưng là một cái hồ thật đẹp, nước trong xanh, bên hông toàn là cây cối Thảo hơi giật mình:

- Sao quán xá gì mà vắng tanh vậy?

- Đâu phải vắng đâu! Tại vì trong đây lớn, yên tĩnh, nên người ta mới để xa xa một cái bàn vậy mà!

Thảo nghe đến thì đỏ mặt, cô biết ở đây chỉ dành cho những cặp tình nhân, mặt dù ban ngày nhưng nơi đây thật yên tĩnh, cô dự định đứng dậy đi chỗ khác nhưng cô chủ quán đã đến, Minh kêu cho cô một ly nước cam.

- Em thấy nơi đây thế nào?

- Sao mà thấy kì quá à, lỡ ai đi ngang thấy thì sao?

Minh chỉ cười, anh chàng đứng dậy, sang ghế của Thảo ngồi cạnh bên cô bé, bỗng nhiên Thảo cảm thấy mặt mình đỏ như mặt trời, anh phì cười:

- Bé yên tâm đi, anh đâu có làm gì bé đâu mà bé sợ chứ!

Thảo cũng yên tâm phần nào, Cô chủ quán bung ra một ly Cafe & một ly nước cam, khi Cô chủ quán trở vào trong quán thì Minh vội đưa mắt nhìn Thảo và anh trờ tới khẽ chạm môi mình vào đôi môi xinh của Thảo để tận hưởng nụ hôn ngọt ngào, anh nghe như mùa xuân đến với anh như bắt tận.

Hết
